

ήγγειλαν τὴν μανιώδη τοῦ οἰκοδομήματος ἐξ-
αθρῶσιν. Τὸ σανίδωμα διαθρῶθεν ὑπὸ τοῦ πυ-
ρὸς κατεκρημνίσθη ἐν τῷ κενῷ τοῦ σιτοβολῶνος
μετ' ἀπκαιοῶν ἐκπυροσκοροτήσεων. Φρικαλέα τις
λάμπις ἐξήγαγε βιαίως ἀπὸ τῆς ἐωθινῆς σκιαυ-
γείας τὸ χωρίον, τὰ δένδρα καὶ τοὺς παρακει-
μένους ἀγρούς. Βροχὴ πυκνὴ χόρτων πυριφλέ-
κτων περιεκάλυψε τὴν μικρὰν πλατεῖαν διὰ τοῦ
μαύρου αὐτῆς σαβάνου.

Τινὲς τῶν στρατιωτῶν ἀποσπασθέντες τοῦ
ὑπνου ὑπὸ τῆς καταπτώσεως τῶν ἀσβέστων,
κατῶρθωσαν ν' ἀρπάσωσιν ἐν σπουδῇ τὸ ὄπλον
αὐτῶν καὶ νὰ ὀρμήσωσιν ἔξω τοῦ σιτοβολῶνος
πρὸ τῆς καταρρεύσεως ἔτρεχον, κατεπτοημέ-
νοι, νομίζοντες ὅτι προσέβαλλεν αὐτοὺς ὁ πο-
λέμιος· πάντες οἱ ἄλλοι, καταληφθέντες ὑπὸ
τῆς πυρκαϊᾶς ἐν τῇ ἀναίσθησίᾳ τῆς μέθης, ὕ-
πνου τὸν τελευταῖον αὐτῶν ὕπνον ὑπὸ τὰ ἐκ-
δικητικὰ ἐρείπια τοῦ καπνίζοντος σιτοβολῶ-
νος. Τώρα ἀνεφλέγετο ὁ στάβλος. Αἱ φλόγες
ἀνῆρχοντο ἀψιδειδῶς εἰς τὸν πορφυρωθέντα
οὐρανόν. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Πλεσιεῖ εἶδον βέβαια
τὸ σύνθημα.

Ἡ Γιαννούλα, βλοσυρὰ τὸ βλέμμα, παρετή-
ρησε μετὰ στοργῆς ἐσχάτην φοράν τὴν συντρι-
θεῖσαν τριανταφυλλίαν, καὶ αἰφνης, ὠρυομένη
ἐπὶ τῇ ἱεροουλίᾳ, ὤρμησεν ἐπὶ τὸν Σιλεσιανόν.
Τὸ δίκρανον δις ταλαντευθεὶν ἐπληξεν αὐτὸν ἐπὶ
τοῦ στήθους. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἔλαμπαν ἐν τῇ
ἀνταυγείᾳ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ
τὸ ἀμαυρὸν ὕφασμα.

Ὁ στρατιώτης ἔρρηξεν ἀπελπιστικὴν κραυ-
γὴν, ἀφῆκε τὴν ξιφολόγην του καὶ κατέπεσεν
ἐπὶ τοῦ χθαμαλοῦ ἐδάφους. Ἡ γυνὴ ἐκραύγαζε :

— Τὴν ἐσχότωσης ! τὴν ἐσχότωσης !

Ἀμείλικτος, ἀγρία, ἐπλητεν ἔτι, τὸν φονέα
τῆς τριανταφυλλιάς· δι' ἀγρίας κινήσεως τῶν
χειρῶν, εἴλκυε πρὸς ἑαυτὴν τὸ δίκρανον καὶ ἐ-
βύθιζε πάλιν αὐτὸ μανιωδῶς ἐν τῷ λαίμῳ τοῦ
ξένου. Οὗτος ἔπαυσε κατὰ μικρὸν σφαδάζων
καὶ ἐκυλίσθη ἀδρανῆς. Ἡ Γιαννούλα ὠρύετο :

— Τὴν ἐσχότωσης ! . . . Νὰ καὶ σύ !

Οἱ σωθέντες ἐκ τοῦ πυρὸς ἐπιδρομεῖς προσέ-
δραμον, ὠρυγὰς μανίας ῥηγνύοντες καὶ τὸ ὄ-
πλον κραδαίνοντες.

— Ἐλάτε, ἀνέκραξεν ἡ γῆρα. Τώρα ἔμπορεῖτε
νὰ μὲ σκοτώσετε. Σὰς ἐδικηθήκα γιὰ τὸν Γιάν-
νη καὶ γιὰ τὴν τριανταφυλλιά· οἱ χωριανοὶ μου
ἔχουν τὸ σύνθημά τους. Σκοτώστέ με !

[Jules de Glouvet].

A. Π. Κ.

Εἰς πᾶσαν κατάχρησιν ἰδονῆς ἐπιβάλλεται
ζημία ἰσον ποσὸν θλίψεως καὶ δυστυχίας· ὁ
εἰς καταχρήσεις ὑποκειμένος ὁμοιάζει πρὸς
τὸν ἐξοδεύοντα εἰς ἓν ἔτος τὸ εἰσόδημα καὶ
τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἡ ἐν ταῖς πόλεσι κυκλοφορία ἄνευ ἵππων καὶ ἀμαξη-
λατῶν. — Ὁ ἠλεκτρισμός, μεγάλη σημερινὴ πρό-
δος. — Μετατροπὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς μηχανικὴν
ἐνέργειαν — Πρῶτα πειράματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὡς
κινήτηριος δυνάμειος. — Κινήτηριος ἠλεκτρικὸς μη-
χανισμός. — Πειράματα ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. —
Πρῶτος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος εἰς κοινὴν χρῆσιν.
— Ἡλεκτρικὸς ἐναέριος σιδηρόδρομος. — Μικρὸς τα-
χυδρομικὸς ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος. — Ἡλεκτρικὰ
Tramways. — Τὰ πρῶτα ἠλεκτρικὰ Tramways εἰς
δημοσίαν χρῆσιν. — Κοινὰ ἠλεκτράμαζαι. — Ἡλε-
κτροπλοῖα. — Ἀερόστατα ἠλεκτροκίνητα. — Νέα κεν-
τρικὴ ἐν Παρίσις ἐταιρία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Σήμερον πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης ἀ-
νατροπῆς ! Φαντασθῆτε, καλαὶ μου ἀναγνώ-
στρια, τὴν κλεινὴν τῆς Παλλάδος πόλιν ἐρη-
μην ἐντελῶς τῶν ἵππων τῆς καὶ τῶν κυρίων
ἀμαξηλατῶν τῆς, τῶν ἐνίοτε υπεράγαν φορτι-
κῶν ! Μὴ φοβεῖσθε ὅμως· δὲν πρόκειται περὶ
γενικῆς τινος ἐκ συστάσεως ἵππων καὶ ἀμαξη-
λατῶν ἀπεργίας· ἡ κυκλοφορία οὐδὲ κατ' ἐλά-
χιστον θέλει διακοπῆ. Ὡς καὶ πρότερον, θὰ
δύνασθε ἐντὸς ὀλιγίστων λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ
παρέχητε εἰς τοὺς πνεύμονας ὑμῶν τὸν καθα-
ρὸν ἀέρα τῶν Πατησιῶν, τῶν Ὀλυμπίων, τῶν
Ἀμπελοκήπων, τοῦ Φαλήρου· θὰ δύνασθε νὰ
διατρέχητε τὰ διάφορα τῆς ἀγαπητῆς πόλεως
σημεῖα, χωρὶς οἱ τρυφεροὶ ὑμῶν πόδες νὰ ἐκφέ-
ρῳσι τὴν ἐλαχίστην μεψιμοιρίαν, τὸν ἐλάχι-
στον γογγυσμόν ! Εἶναι περίεργον τοῦτο ἀλη-
θῶς, πλὴν πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξοικειωθῆτε
μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὴν ἐκπληκτικὴν ἴσως,
ἀλλὰ μὴ ἀπέχουσιν πολὺ τῆς πραγματοποιη-
σεως.

Περίεργος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ! Εἶπεν ἀπαξ·
«ζῶη εἶναι ἡ κίνησις», καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πλη-
ροῖ τὸν τεθέντα τοῦτον ὀρισμὸν τῆς ζωῆς διὰ
τῆς ἀκαταπαύστου ἐργασίας τοῦ πνεύματος αὐ-
τοῦ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανίσεώς
του δὲν ἠσύχασεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐργάζεται
ἀενάως καὶ καθ' ἑκάστην ἀποκαλύπτει τὴν ὑπὸ
παχυτάτης ἀγλῦος περιεκαλυμμένην φύσιν,
καὶ ἀποσπᾷ ἐξ αὐτῆς ἀνὰ μίαν τὰς ἐξαισίους
καὶ υπερφύεις δυνάμεις τῆς. Μέχρι ποίου ἄρα
γε σημείου θέλει φθάσει ἡ πρόδος αὕτη τοῦ
δαιμονίου ἀνθρωπίνου πνεύματος ; Ὑπάρχου-
σιν ὄρια εἰς τὴν διαρκῆ ταύτην ἀνάπτυξιν ; καὶ
ἂν ὑπάρχωσι, ποῦ εὐρίσκονται ; εἰσὶ πολὺ μα-
κρὰν τοῦ αἰῶνος ἡμῶν ; Ὅα ἐπιτύχη ἄρα γε τὸ
ἀνθρώπινον αὐτὸ πνεῦμα, παντοδύναμον ὅσον
καὶ αὔθαδες, νὰ θέσῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν μυστηρι-
ώδη φύσιν ἐντελῶς ψυμνήν ; . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι παρασυρόμεθα εἰς τὸν λαβύ-
ρινθον τοῦ σκεπτικισμοῦ, λαβύρινθον στερεῶ-